

А изоставеното тѣло безпомощно подь орѣха лежало — лежало си по грѣбъ и тихо плачело отъ гладъ и скръбъ.

И почнало то бързо да линѣ, да страда, да болѣ, да слабѣ, — а заедно съ него и нозетѣ, очитѣ, ушитѣ, стомаха, устата, главата.

Изминалъ день така. И два дори. И ето че на третия, въ зори, ржцетѣ се разшавали самички:

— Събрахме тукъ за всички, събрахме цѣла кривачка трошички, отронени отъ палави деца... Сдѣвчете ги, о златни устица!

Ала макаръ и гладни, тамъ устата все още си стоели на ината:

— Не шеме!

— Сдѣвчете ги, че дяволъ ще ви вземе! — обадила се кипнала главата. Не виждате ли, че ще си измреме, че всички тукъ ще пукнеме отъ гладъ, съ гуй несъгласие и тозъ инатъ!..

— Така е, право е, — рекли очитѣ.

— Самата истина! — добавили ушитѣ.

— И азъ се вече пригровихъ, хай почнете! — рекълъ стомахътъ.

И ей: устата, съсъ усмивка плаха, поели сухитѣ трошици.

И тѣй, отъ него часъ, заработили пакъ ржцетѣ, заприпкали нозетѣ, започнали да гледатъ пакъ очитѣ, започнали да слушатъ пакъ ушитѣ, старателно задѣвкали устата, стомахътъ мелѣлъ день и ноцъ храната, и мислѣла за всички пакъ главата.

Асенъ Разцвѣтниковъ

СЪ ОБЩИ СИЛИ

Когато човѣкъ е самичекъ, той бива повалянъ и сломяванъ отъ живота, като отъ силень вѣтъръ. А алчността на силнитѣ въ свѣта изсмуква жизнения му сокъ, както слънчевия пекъ изсмуква сока на растенията.

Затова, не бждете самички, а се сдружавайте, подпомагайте си и се бранете взаимно.

До като сте разединени и всѣки мисли само за себе си, можете да очаквате само страдания, нещастия и гнетъ.

ПОСЛОВИЦА:

Помогни си самъ, за да ти помогне и Богъ!

ГЕОРГИ ПЕНЧЕВЪ

роденъ въ гр. Севлиево презъ 1870 год.

КООПЕРАЦИЯ

Голѣма е дѣдо Горановата задруга. Кметътъ на селото я кръсти кооперация — кооперацията на дѣдо Горана. А знаете ли, кой е дѣдо Горанъ? Ехей, чутъ е презъ деветъ села въ десето. Червенъ като ракъ, високъ, якъ, съ бѣли като кждели мустаци, рунтави вежди. Хубавъ, хубавъ да му се ненагледашъ! А пѣкъ що е благодъ и работенъ, не питайте!

— Генчо, Пенке, снахо, Керче, — ще рече на внуци, снахи или дъщеря, ще ги помоли да направятъ нѣщо, а сякашъ не имъ заповѣдва, а медъ капе отъ устата му.

Сжца е и баба Стойна — стопанката му.

— Хж, баби, хж Миче, хж момче, Горо, Пенке, — кани всички и кому крушка, кому суха сливка ще мушне въ ржката.

Славна е дѣдовата Горанова кооперация. Да изреждамъ ли колцина сж въ нея? Нѣма нужда. Тѣкмо двадесетъ и петъ души: дѣдо и баба, четири сина, четири снахи, две щерки, десетъ внучета и три правнука. Най-палави сж: Слави, Горчо, Гора, Каменъ, Душко и Цвѣтко. Играятъ си мирно, поскарватъ се понѣкога, но пакъ се сдобряватъ и помагатъ на всички въ кооперацията.

— Хей, братовчедчета, — дума единъ день Слави, — хайде да направимъ и ние една кооперация!

— Хайде, съгласиха се всички.

— Каква?

— Каква ли? Татко снощи чете въ вестника, че въ Добруджа децата нѣмални що да четатъ. Нѣмални хубави детски книги, каквито имаме ние пълни съ приказки, пѣсни, разказчета, ребуси и много още. Нѣкои отъ тѣхъ сж ходили въ ромънски училища, но

Георги Пенчевъ е билъ дълги години учителъ, български просвѣтителъ, общественъ деецъ и кооперативенъ деятелъ. На негово име се основа презъ тази година първата кооперативна школа: Кооперативенъ семинаръ „Георги Ив. Пенчевъ“ — при централа „Напредъ“. Въ тая кооперативна школа ще се подготвятъ дейци и служители на кооперациитѣ въ България.

Малкитѣ читатели на „Кооператорче“ поздравяватъ чичо Георги и му пожелаватъ още много години да служи на България и на българската кооперация.

не сж забравили бащиния си езикъ. Хайде да имъ купимъ книжки отъ спестенитѣ си пари, па ида подаримъ и отъ нашитѣ книжки, които сме прочели толкова пжти.

— Ура! — извикаха всички и се втурнаха въ кжци.

Следъ малко въ Славчовата шепавсѣкой турна по нѣколко левчета. Станаха петдесетъ. Отидоха въ книжарница „Наука“ и купиха за тѣхъ книги. Притурнаха и свои. На сутринта Славчо предаде на пощата единъ колетъ съ книги на адресъ: за ученицитѣ въ с. Ягода, Добришка околия.

— Хемъ слушайте, — говори той на братовчедитѣ си, — не се хвалете, че сме направили такава добрина.

Следъ десетъ дена Славчо получи едно писмо отъ другарчетата — ученици въ Ягода, съ което му благодарѣха — нему и на братовчедитѣ му — за скжпия подарѣкъ. Въ писмото имаше и бучка прѣстъ.

— Каква е тая прѣстъ? — пита Славчо баща си.

— Прѣстъ отъ свободната земя, синко, — отвърна той и го поглади по главата. — Скрийте я и нека ви бжде като скжпоцененъ подарѣкъ!

Никола Моневъ